

2014. December

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZEHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

„Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is, meg utódaiknak is.”

Jeremiás 32, 39

„Én vagyok az ajtó”

János 10,9

Ez az egyszerű mondat, Jézusnak az egyik úgynevezett önkijelentése. Vannak bibliafordítások, amelyek pirossal, vagy a vastagon szedett betűkkel jelzik, Jézus szavait. Azonban még ezek közül is kiemelkednek azok a kijelentések, amelyekben Jézus önmagáról beszél. Azért fontos ez, merthogy kicsoda Jézus Krisztus, azt kizárólag Ő maga, és az Atya jelentheti ki nekem! E nélkül csak homályos elképzeléseim lehetnek, ami óhatatlanul hamis istenképhez vezet. A hamis istenkép pedig téves életgyakorlatot szül. Sőt, jellemtorzulást eredményez. Vezethet felfuvalkodottsághoz, alázkodáshoz, babonás félelemhez, vagy éppen szabadossághoz. Ezzel szemben az igaz istenismeretből bátorság, valódi szabadság, reménység, kitartás, szeretet és derű fakad. Nem ok nélkül tette fel a kérdést Jézus a hozzá legközelebb állóknak: *„Ti kinek mondotok engem?”* Ugyanis az, hogy kinek mondom Őt, azaz, hogy kicsoda nekem Jézus, meghatározza a földi életem minőségét, és meghatározza az örök sorsomat.

Jézus Krisztus önkijelentéseiben szembetűnik, hogy általában nem különleges dolgokat mond el magáról. Nem elvont, extra kijelentéseket tesz. Ellenkezőleg, egyszerű hasonlatokban, példázatokban beszél. Olyan dolgokhoz hasonlítja magát, amelyek a mindennapi életünk részei. A kenyér, a víz, a világosság nem különleges, de nélkülözhetetlen dolgok. Ahogyan Ő maga nélkülözhetetlen az ÉLETHEZ. Ha őt kihagyjuk, kifelejtyük, vagy tudatosan kizárjuk az életünkből, akkor hiányokkal fogunk küszködni, melyeket semmi és senki nem tölthet be.

Jézus ma azt mondja: ÉN VAGYOK AZ AJTÓ.

Mire való az ajtó? Mit jelent az ajtó?

1.) Egy népszerű mesesorozat egyik epizódját hadd idézzem fel. Mekk Elek az ezermester megrendelésre házat épít, történetesen a kocáknak. Egykettőre felépül a házikó. Ugyan kicsit girbe-gurba a fala, de van fedele, disznóólnak elmegy. Azaz hogy mégsem. Egyetlen hiánya, hogy az ajtó kimaradt. Mekk mester belefeledkezett a falazásba. Csak rakta-rakta, nagy lelkesen, míg végül – ajtó híján – bent rekedt. Nem volt átjáró a falon. Nem volt bejárás a házba. Értelmetlen úgy, ahogy van. Az ajtó tehát ÁTJÁRÁST, BEJUTÁST BIZTOSÍT valahová.

A Bibliában végig lehetne nézni a nevezetes ajtók történetét. Ezek között kiemelkedő helyen szerepel az az ajtó, amelyik a jeruzsálemi templomban, a legbelsőbb helyiséget választotta el. Nem is hagyományos ajtóról van szó, hanem vastag, lecsüngő kárpitokról, amelyek a szövetség ládáját választották el minden halandó elől. Ez volt Isten földi trónja, lábainak zsámolya. Ember élve nem juthatott oda, és nem állhatott meg az élő Isten előtt, mert szentsége megemésztette volna. A zsidók még nevét sem merték kiejteni. Aztán jött egy nap, egy ártatlan ember kereszten való kivégzése. Egy Istentől rendelt nap, amikor a világtörténelem legnagyobb eseménye zajlott: *„...Jézus pedig hangosan felkiáltott, és kihehelt lelkét. És íme, a templom kárpitja felülről az aljáiig kettéhasadt”*. Mit jelent ez? **BEJUTÁST. NEM VAGYUNK ELZÁRVA ISTENTŐL.** Jézus Krisztus élete árán nyílt meg az ajtó. A mennybe, a szentséges Isten trónja elé járulhatunk. Nem kell Jeruzsálembé zarándokolnunk. Még egy templomig sem kell elmennünk, hogy azt mondhassuk Istennek: édes Atyám. Közvetlenül hozzá van bejutásunk. Elmondhatjuk, ami terhel, megvallhatjuk, amit elrontottunk, amivel ártottunk. Feltárhatjuk gyötrő kételyeinket, sebeinket, mert nála van a gyógyulás.

2.) Jézus példázatában a juhok számára a karamba jutást biztosítja az ajtó. A karám pedig egyfelől az oltalmat, a védelemet jelenti minden veszedelemtől, ami kívül leselkedik. Másfelől a pásztor megnyugtató jelenlétét. Fogalmazhatunk úgy is, **AZ OTTHON BIZTONSÁGA VAN AZ AJTÓN BELÜL.** „*Én vagyok az ajtó, ha valaki rajtam át megy be, megtartatik...*” Megtartatik, annyit jelent tehát, hogy biztonságba jut. Megtartatik a pásztor által. Jézus kijelentésének mélyebb értelme szerint: üdvössége lesz. Isten oltalmába kerül. Soha el nem veszik.

Nincs kivétel. Mindenki az ajtón, az üdvösségen kívül születik. Mindannyian Istentől, és Isten világától elszakasztva születünk. Nincsen más ajtó az ÉLETRE, a boldogságra. Csak Jézus Krisztus, aki Istentől adatott. Sok fontos, jó és hasznos dolog van a világon. De az ÉLETRE, a boldogságra, a megtartásra, a biztonságra, az üdvösségre, a megelégtetett életre nem nyílik más ajtó. Ezekre nem megfelelő ajtó a tudomány, nem megfelelő ajtó az anyagi biztonság, vagy a humanitárius segítség. Nem elég az erkölcsösség, és a rendezett családi élet sem. Azok fontos dolgok, de nem elegendők. Az ÉLETRE, a boldogságra és a Jézus által említett megtartásra még csak nem is a templomajtó nyílik. Legalábbis nem közvetlenül. Lehet fényesre koptatni a kilincset, mit sem ér. Jézus azt mondja: **ÉN VAGYOK AZ AJTÓ... AMI ÜDVÖSSÉGET, BIZTONSÁGOT, MEGTARTATÁST JELENT.** Küzdelmek, megrázkódtatások? Lesznek. Kételyek, félelmek, aggodalmak? Megkörmövekednek, igyekeznek körülfontni a szívedet és gondolataidat. De Jézus Krisztus azt mondja: *ha valaki rajtam át megy be, megtartatik.* Azaz, Óáltala megőriztetik, soha el nem veszik.

3.) Végül beszélni kell röviden arról is, hogy **AZ AJTÓ LEHETŐSÉG.** Átvitt értelemben szoktuk használni ezt a kifejezést, hogy „kinyílt előttem ez az ajtó” És van úgy, hogy „bezárulnak előttünk ajtók”, például egy ügyintézésnél.

A lehetőségek gyakran egy meghatározott időre szólnak. A Jézus által kínált lehetőség is ilyen. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: *„Íme, egy nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat”* (Jel 3,8) Micsoda örömhír ez. Jézus Krisztus, az Istentől mennybe nyíló ajtó nekünk adatott. Senki nem állhatja el az utat. Azonban egy nap ez az ajtó bezáratik. Az Atya lezárja egy nap a lehetőséget. Ennek a ténynek a feszültsége abban áll, hogy nem tudjuk melyik lesz az a nap (Mt 24,36). Tolvaj módra fog elérkezni, azaz nem előre bejelentve, nem kiszámíthatóan (2Pt 3,10). Egyet tehetünk: Belépni az ajtón, amikor és amíg Ő lehetőséget ad.

Az evangéliumnak része az is, hogy Jézus Krisztussal más lehetőségeket is megnyit előttünk az Atya. Mert *„Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele mindent minekünk?”* Rm 8,32. Gazdag Atyánk van, akié minden. Örömet leli abban, ha megajándékozhat, ha lehetőségeket nyithat meg előttünk. Vannak az életünkben próbára tevő körülmények, amelyekből keressük a kiutat, a lehetőség ajtaját. Van, amikor úgy tűnik, minden ajtó bezárul előttünk, pedig szeretnénk kijutni egy élehetetlennek tűnő helyzetből. Az egyik ilyen akkor éltem át, amikor házaseletünk legelején hónapig nem volt munkám. Sok ajtón kopogtattam ekkoriban, de mind „zárva maradt”. Amikor már végképp elcsüggedtem volna, a következő ige nyitott távlatot előttem: *„Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, bölcsességének nincs határa.”* Zsolt 147,5 Isten azonnal reménységet öntött a szívembe, hiszen azt mondta, hogy Ő a lehetőségek végtelen tárházával rendelkezik. Nem telt bele néhány nap, és a Tőle rendelt helyemre kerültem közel két évtizedre.

Közel enged magához, biztonságot ad, és lehetőségeket nyit meg. Mimódon ne ajándékozna Jézussal együtt mindent minekünk?

Krett Tibor

(Jókai Mór Ref. Ált. Iskola Felső tagozatának ig. helyettese)

Kárász Izabella:

JÖN KRISZTUSOD!

Most advent van. Mécsemben új olajjal
Az Araráton állok. Figyelek.
Nincs ennél nagyobb és fontosabb
Dolgom most még, hisz zártak az egek.
Most advent van. De karácsonyra várok!
Advent után karácsony lesz, hiszem.
Most csend honol szívemnek rejtekében,
De benne fénylő adventom viszem.

Ha véget ér az adventi idő, Ő
Ígérte, jó, és meg is érkezik.
Kitárom majd Előtte fénylő vággyal
Adventi nagy várásom érzetét.
Hitemet is, mit őriztem a zajban,
Bánatban, gyászban, sötétben, vakon,
Szent szavait, mit énhozzám intéz majd,
Alázatos örömmel hallgatom.

Most még a csend, az ünnepek előtti
Nagy némaság zárja körül el Őt,
De virágos pompában látok én már
Minden hóval, faggyal fedett tetőt.
Adventi hit tanít szeretni, túrni,
Várni, segíteni itt mindenkinek,
Ezzel tudom hirdetni hangos szóval:
– Jön Krisztusod! Készítsd Néki szíved! –

Kóbor Andrea: „Nevetve nézz a holnap elé”

Nagyon fontos, hogy pozitívan gondolkodjunk!
Nagyon fontos, hogy a negatív önlelőző
gondolkodást abbahagyjuk, elkerüljük. Meg
kell tanulni uralkodni a gondolatainkon.
Eszünkbe juthat negatív gondolat, bele
eshetünk az önsajnálátba, de egyedül rajtunk
múlik, hogy meddig időzünk ott. Dönthetünk
úgy is, hogy átgondoljuk miért is látjuk, érezzük
mi rossznak azt, ami van. Milyen tanítást
kapok? Mi szól ebből nekem, rólam? Hiszem,
hogy minden okkal és céllal történik. Hiszem,
hogy az életem folyamatos változásokból áll,
amit eddig nagyon nem szerettem. Miért? Mert
félelmetes. Meg kellett látnom, hogy a
változásra én is vágytam, persze nem úgy,
ahogy azt kaptam, hanem egy könnyebbnek
tűnő módon, úgy, hogy nekem közben ne kelljen
változnom. De az igazi változás mindig belülről
indul, és gyakran fájdalommal jár. Menekültem
a fájdalom elől. Meg kellett állnom egy időre
megvizsgálni, hogy miért is menekülök? Mert
félek tőle. Az egyik legnagyobb félelmem a
fájdalomtól való félelem. Isten arra biztat, hogy
ne féljek, mert Ő velem van, segít átmenni a
nehézségeken. Bele mentem a fájdalom
átélésébe. Lementem a legmélyére, megnéztem
mibe kapaszkodok olyan erősen, mit nem tudok
elengedni, és miért. Fájdalmas volt
megértenem, hogy egy illúzióvilágot
szorongatok, a nagy semmit. Isten azt mondja,
hogy ő jót, és nem romlást tervez, hogy minden
rosszat jóra tud fordítani és én hiszek neki. Úgy
döntöttem elengedem a múltamat, ami persze
egy folyamat, és ebben a megbocsátásnak is
fontos szerep jut. A megbocsátással magamat
szabadítom meg a terhektől. Nem könnyű
ezeknek a terheknek a valódi elengedése. A
folyamat közben néha megállok, körülnézek,
már másképp mint eddig. Látom a szépet és jót
ami körülvesz, és hagyom, hogy az azzal
kapcsolatos érzések átjárjanak, és akkor érzem
a hálát. Hálát a fiamért, aki életem legnagyobb
ajándéka. Hálát az édesanyámért, aki mindig
mellettem áll. Hálát az új barátaimért,
testvéreimért. Hálát azért, hogy tudok hálát
érezni, mosolyogni, hogy tudok nevetni. Hálát a
nap melegéért, a szél simogatásáért, hogy
mindezeket érezhetem. Hálát, hogy abban a
pillanatban boldognak érzem magam. Hálát a
nyugaloméért, a csendért, a madarak énekéért.
Hálát a szeretet érzéséért. Én vagyok a felelős
azért, hogy hogyan érzem magam.
Természetesek a negatív érzések, de rajtam áll,
hogy meddig hagyom, hogy uraljanak engem. A
gondolatom megváltoztatásával képes vagyok
felcserélni a negatív érzéseket pozitívrá.

Karácsonyra készülve!

„De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.”

A helyes keresztyén hagyomány, hogy a Krisztus nevét vallók egyetemesen a karácsony ünnepét, Jézus Krisztus születésének az emlékezetére ülik. Ilyenkor helyesen, a Jézus születését közlő evangéliumi részletek, a próféták messiási jövendölései, az igehirdetés Igei tartalma. A bizonyágtétel az Ige testlételeéről, az Isten megváltó szeretetének a megjelenéséről szól. Ez mind helyes. Annak is megvan a bibliai alapja, hogy a karácsonyt a szeretet és békesség ünnepének tartsuk, s tanítsuk, hiszen az inkarnációban Isten szeretete lesz nyilvánvalóvá és az angyali ének békességet hirdetett a földön.

Azonban nemcsak a karácsony ünnepi szokásaiban, hanem a karácsonyi prédikációkban is van sok olyan elem, amely a karácsony üdveseményének a nem jól értését, gyakori félreértését mutatja. Az igehirdetés tisztasága miatt, ezek ellen advent idején harcolnunk kell.

Az egyik ilyen nem jól értése a karácsonynak „a család” ünnepévé minősítése. A karácsony megünneplésének családi szokásai kedvesek és helyesek! Az Úr Jézus azonban nem azért jelent meg, hogy megjelenése családi összejövetel tartalmára korcsosuljon, ahol legfeljebb az derül ki, hogy a családtagok mennyire szeretik egymást. Mit csináljanak a családon kívül élők, a szétszakadt, vagy éppen válságban élő családok? Karácsonykor éppen a rosszul értett karácsonyi evangélium miatt, még jobban keseregjenek, sírjanak, szomorkodjanak? Ez már nem keresztyén ünnepelés. Ez a ríkatás már nem Krisztus evangéliumának vigasztaló hirdetése. ***Isten karácsonykor olyat cselekedett, amely örömként hirdettetett és kell, hogy hirdetődjék ma is.***

A karácsony isteni eseményének a nem jól értését jelenti az is, hogy szűk körű egyházi ünnepet csinálunk belőle, mintha az egyház ma inkább magát ünneplné benne, és nem az e világban megjelent Isten Fiát, a saját fejét és Urát. A karácsony alapténye az, hogy Isten

úgy szerette az egész világot, sőt a teljes kozmoszt, hogy elküldte az Ő Fiát a világ üdvözítőjéül. Nem az ószövetségi egyház keretébe, vagy ünnepére küldte, hanem Augustusz császár népszámlálásakor a vendégfogadó istállójába. A karácsony ünneplésében meg kell bánnunk töredelmesen minden egyházi szűkkeblőséget, minden magunkkal törődő hamis kegyességet, minden téves világellenességet, minden hívó embertelenséget. Akkor ünnepeljük a karácsonyi örömet szerző Istent jól, ha odafordulunk a szeretet teljes készségével a világ felé, hogy felvegyük gondját, és ha a magunknak való hamis békességkeresés helyett a földön való békesség teremtésre bátorodunk. A karácsonyi evangélium helyes prédikálásának ez a megtérést eredményező bűnbánat, és ez a világ békességéért fáradozó egyházi aktivitás lehet a jó gyümölcse.

A karácsonyi evangéliumhirdetés, gyakorlati alkalmazása sokszor az a helytelen felhívás, kérés, hogy az Úr Jézus zülessék meg most a szívünkben, a betlehemi istálló helyett ajánljuk fel szívünket jászolul. Ez a karácsonyi evangélium nem jó megértéséből fakad. A karácsonyi istentisztelet un. nagyimádságának is ez szokott lenni a fő kérése.

De Isten nem azért bocsátotta ki Fiát, aki asszonytól született és a törvény alatt lett, hogy újra és újra, nemzedékről nemzedékre megszülessék, hanem azért, hogy mi is elnyerjük a fiúságot. Ő nem azért lett szegénnyé, hogy mi Őt helyezzük jobb körülmények közé, például a saját bűnös, szennyes szívünkbe, mint amilyen körülmények között emberré született. Az Ő szegénysége által mi gazdagodtunk meg. Egyébként is önteltség azt gondolni, hogy a mi szívünk különb „jászol” lenne számára a betlehemi jászolnál. Ha jól értjük a karácsony evangéliumát, akkor ***abban örvendezhetünk, hogy Isten a Jézussá született Fiában azt a***

nagy szeretetet adta nekünk, hogy mi is az Ő fiainak neveztetünk!

Akkor ünnepeljük helyesen a karácsonyt, ha a valóságos élő Úr Jézus Krisztust ünnepeljük. Tehát nem a csecsemő, nem a kised Jézust, hanem a világmegváltó Isten Fiát, a megfeszített, a feltámadott és az Atya jobbán dicsőségben uralkodó Úr Jézus Krisztust. Igen, Ő meghalt mindnyájunkért, de nem azért, hogy bennünk újra szülessék, hanem feltámadott, hogy győzedelmes dicsőségéből nekünk életet adjon. Jézus testet öltése a feltámadásban teljes és majdani visszajövetelében jut teljes dicsőségre. Ezért lehetetlen Jézus bennünk való bármilyen reinkarnációja.

Az apostoli tanítás a Jézussal való legbensőségesebb közösségünket azzal fejezi ki, hogy kívánja, kéri, hogy Jézus hit által lakozzék szívünkben. Ez azonban nem Jézus bennünk való újraszületését jelenti. Itt a szívünk nem jászol a csecsemő Jézus számára, hanem templom a megdicsőült Úr Jézus számára. Ennek az apostoli tanításnak nem romantikus Jézus-misztika az alapja, hanem Jézus kijelentése és akarata, melyet a szőlőtő és szőlővessző példájában adott: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”* Ján. 15,5

Mostani karácsonyi készülődésünkhöz végezzük ezeket a helyreigazításokat.

Békefi Benő 1959.

„Böjte Csaba testvér adventi zarándoklat gondolatai:

Nézem a virágokat, és tanulok tőlük: lenni, létezni, tenni azt, amire születtünk, s a többit alázattal az időnk Urára bízni! Virágba borulva terveket szőni, egyensúlyozva az elmúlás határán, ez a hivatásunk, rakjuk a falakat, de hogy lesz-e időnk a bontakozó álmokat beérlelni, a tervekből az életművet felépíteni, a házat befedni s belakni, nem tudhatjuk! A megszületett gyermek gögicsélését hallgatom, s hogy érett nagylányom lakodalmán ott lehetek-e, azt nem tudom! Ahogyan azt sem tudom, hogy majd eljön-e síromra virágot tenni, de azért ölbe veszem és szeretettel mondok mesét neki! Nem szabad elvesznünk a pragmatizmus bénító hínárjában, az életet, a mindennapokat nem kielemezni, felértékelni kell, hanem élni létünk minden Isten adta percét nagylelkűen! ... Merjünk nagylelkűek lenni, higgyük, hogy Isten bölcsességében valahol minden virág gyümölcsöt érlel!!!”

Megrepedt, nádszál életek

„Ez az én szolgám, akj támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kijált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálát nem tör össze, a füstölögő méceszt nem oltja ki, hűlen hirdeti a törvényt. Nem alszik ki, és nem tör össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.” Ézsaiás 42,1-13

Kedves Testvérek! John Bunyan, az angol származású baptista lelkipásztor, a jól ismert **A zarándok útja** című művében a következő sorokat írta le egykor. *„Néha annyit láttam meg a Biblia egyetlen sorában, hogy ki sem mondhatom, mi módon viseltem el: máskor meg az egész Biblia olyan volt számomra, mint egy száraz fadarab, pedig talán inkább az én szívem volt annyira halott és száraz vele szemben, hogy nem tudtam nyerni belőle egy kortynyi felüdülést sem, jöllehet az egészet átnéztem.”* A prédikálásáért kétszer is börtönbüntetésre ítélt hitét megharcoló ember őszinte vallomása jutott eszembe, amikor Ézsaiás próféta szavai kerültek elé. *„A megrepedt nádszálát nem tör össze, a füstölögő méceszt nem oltja el...”* - az Úr alázatos, szelíd szolgájára utalva (42,3)

Lehet, éveknek kell eltelnie, lehet több mindent meg kell élnünk ahhoz, hogy sokat jelentsenek ezek a sorok is, és szükségét érezzük, hogy ebbe az igeversbe bekapaszkodjunk. Ha valaki félelemmel, szorongással, megannyi aggodalommal a szívében megy istentiszteletra, Istenünk biztató, bátorító szavait könnyen szívébe zárhatja. Ha nagy döntések előtt állunk, ha inkább a tanácstalanság kerekedett felül bennünk, Istenünk útmutatásait hálásabb szívvel fogadhatjuk. Dávid és Góliát története is gyerekeknek szóló tanmesévé törpülhet szemünkben, és hirtelen tovább lapozhatunk, ha nem érezzük még magunkat nagyon kicsinek Isten ügyét harcolva a mindenkori

ellenséges, pusztító indulatokkal szemben. Igazán mélységeket átélve, nagyon elesett állapotban, olykor nagyon összetörve lehet erőforrássá az Isten könyörülő szeretetéről tanúskodó néhány szó is: *„A megrepedt nádszálát...”*. Ahhoz, hogy többet jelentsen számunkra egy szép képnél, hasonlatnál beszélnem kell egy kicsit az igevers háttéréről arról, hogy mikor és milyen körülmények között hangzott el ez a próféta szájából.

Isten népe ezidőtájt a babiloni fogságban sínylődött. A történet ott kezdődött - mint megannyi fogságnál-, hogy a nép elfordult Istentől, s az engedetlenség következményeképpen fogságba jutott. A világgal való cimborálás oda vezetett, hogy bálványisteneket kezdtek imádni, varázslással kezdtek foglalatoskodni, gazdasági életüket pedig a pogány kánaáni népek mintájára átalakították (= a nagybirtokosok, kereskedők érdekeit előbbrevalók voltak, míg a szegények, elesettek jogaival nem törődtek). Megromlott az erkölcs, az igazságszolgáltatás. Isten szavát ettől kezdve nem vették figyelembe. Isten mindezt megelégetve megbüntette őket.

A Babiloni fogságban mérhetetlen keserűség, szomorúság határozta meg gondolataikat, nagyon szenvedtek, nagyon sínylődtek. Ekkorra a templom elveszett, az áldozati kultusz megszűnt, így "tisztátalan", "idegen" földön nem lehetett az áldozatokat bemutatni. Többen elpártoltak, elhagyták hitüket, bálványimádók lettek. A Babiloni hadsereg katonai ereje bénítólag hatott rájuk; a sok nép keveredését látva még hontalanabbnak érezték magukat; amikor körülöttük faragták, öntötték a bálványokat, úgy érezték Isten elfeledkezett róluk; s amikor látták, hogy a nép erősei, - akik sokáig kitartottak - meginogtak teljesen holtpontra jutottak. Elvesztettek, értéktelennek, eldobottnak, eltaposottnak érezték magukat. Nagyon találó, kifejező a "férgecske Jákób" megszólítás - amit Isten

használ velük szemben, mert jól érzékelteti, hogy a fizikai megpróbáltatás fájdalom mellett fellépett a lelki fájdalom az úgynevezett „féregszindróma”. A büntetést így még jogosabbnak érezték, tudták nagyot hibáztak.

Mi is hányszor éltünk már át ehhez hasonló életérzést, amikor eseményeket látva az ember már nem tud mást mondani, mint „*hát ez nem igazság...!*” „*hogya történhet ilyesmi?*”, vagy „*Hitem próbája ez!*”, és Isten jogos büntetéséről beszélünk s nem látunk semmilyen kiutat.

- Amikor egy válásnál az ember, már nem okol senkit, legfeljebb saját magát. - Amikor már nem emlegetünk körülményeket, tanárokat, iskolát, orvost, szomszédokat, hanem látjuk bukásainkat. - Amikor nem a rossz családi háttér, a neveltetés, a politikai szellemiség, a szórvány kisebbségi élet vagy az anyaország bilincsei kerülnek szóba, hanem az én saját, egyéni, megromlott, nyomorult vétkes életem s minden, ami annak következtében rám nehezedett. Ekkor igazán megrekedhet az ember élete ilyen életérzések között.

Mennyire elveszettnek érezheti az ember magát, amikor azt mondja, nem tudja túl tenni magát azon, amit tett, nem tud magának megbocsájtani, mert lelkiismerete nem engedi nyugodni. A terheket büntetésnek éli meg, úgy mint akitől elfordult Isten. Maradhat-e akkor reménység, amikor nem mások, hanem saját magát ítéli el az ember?

De Isten nem maradt néma ott ahol a legnagyobb büntudat nehezedett a lelkekre, s prófétája által üzent/s üzen ma is Lelke által:

“Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt

nádszálat nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.” (Ézs.4,1-3). Ő nem pálcát törni jött közénk, nem elítélni jött a világot, hanem megmenteni jött valamennyiünket. Lehet, s kell is nevén nevezni a bűnöket, de hallgatni a Krisztusban kapott kegyelemről, bűnbocsánatról nem szabad. Mert Istennek a bűnös emberhez lehajló, odaforduló szeretete kiséghet a bűn mocsarából, az élet bármely területén is piszkolódott be. ***“Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”*** Zsolt.34,19 A farizeus és vámszedő példázata kapcsán Jézus nagyon a tanítványai szívére helyezi azt, hogy Isten előtti imádságainkban is jobb töredelmes szívvel állni, mintsem mások bűneivel előhozakodva magunkat különbnek tartani: ***“Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”*** (Lk.18,14), mert így lehet értékesé, áldássá az ember, még akkor is, ha úgy tűnik életünk egyre inkább a megrepedt nádszálhoz, s a füstölő mécseshez hasonlít.

Nem egyszer megtörtént velem, hogy szellemileg is leépült idős ember örvendeztetett meg, indított hálára, s mélyítette el bennem az igazán fontos dolgokat, mikor beszűkülte kis életében imára kulcsolta a kezét, amikor nem maradt már neki senki, s semmi más csak Isten, s az Ő igéje! (A pénz értéke, az idő érzékelése elveszett, de az Istennel való kapcsolat megmaradt - s mi lehet ennél fontosabb)

Nem lepődtem meg, amikor egyik lelkészársam azt találta mondani egy fogyatékosoknak szervezett csendesnap után, hogy most először érezte, annyi szolgálati év után, hogy köztük volt Isten s ez az érzés kibeszélhetetlen volt a számára.

Nem meglepő az sem, hogy valakit a börtönbüntetéseiket töltő megtért fogvatartottak éneklése jobban megragadott, mint a templomban ülőké; s a

bizonyágtételük alatt könny gyűlt a szemébe. Nagyon sötét múltjukkal megérezteték Isten bűnbocsátó szeretetét, s énekeik őszintén, szívből szólhattak.

Egy elpattant húrú, poros, sokak által értéktelennek tartott hegedű is, milyen szépen szólalhat meg, ha a mester kezébe kerül. A mi életünk is, ha megrepedt is, ha pislákolni látszik is, ha nem is tűnik olyan erősnek emberileg, ha nem tűnik mások szemében annyira értékesnek, irigylésre méltónak, akkor is a *“Mester kezében”* betöltheti küldetését, lehet nagyon is értékes. Ha életünk húrja el is pattan, töltsön be bennünket az az öröm, hogy erőtlenségeink, gyengeségeink, sok hiányosságaink ellenére is Isten kegyelméből világíthatunk, lehetünk támaszok, mert bűneinket maga mögé vetette, s újat kezdett velünk Jézus Krisztus érdeme által. Aki maga is úgy járt kelt ebben a világban, úgy hirdette meg Isten törvényét, parancsolatait, hogy a megrepedt nádszál életeket nem törte el, a füstölgő mécseseket nem oltotta ki, s ma sem oltja ki míg valaki alázatos szívvel jó eszköznek bizonyul az Isten kezében.

Erősítsen bennünket ez a továbblépésre, Isten akaratának keresésére, mert Isten előtt, ha megalázzuk magunkat, akkor ő felmagasztal és értékessé teszi az életünket. Istenhez közelebb kerülve, kegyelemből élve az Ő ereje által áldássá lehetünk bárhol is kell helytállnunk. Ámen.

Debreczeni Anna

Túrmezei Erzsébet:

AZ ALKALOM

Jön... elmegy... többé nem látod soha.
Szobádba száll, mint csillogó madár...
s ha nem csukod be jól az ablakot,
huss, odafönn a kék magosba jár.

Úgy csillan meg, mint napfelkeltekor
a réten villogó gyémántszemek...
s ha meg nem látod, percek múlva már
fűszálakon csak fájó könny remeg.

És neked már csak fájó könny marad
befátyolozni vétkes, vak szemed.
Nem adtad akkor... most már nincs kinek.
Nem tetted akkor... most már nem lehet.

Lukátsi Vilma:

A fenyveserdők elindultak

A fenyveserdők elindultak,
hozzák a havas illatát.
Ünnep-illat.
Ünnepi csöndben
mit mond egy kis fenyőfaág?

...odafönn a végtelen télben
minden fehér volt, érintetlen
egy szót súgott az Ég a Földnek:
'karácsony' - ebből megértettem,
hogy egyszer egy várva-várt estén
örömet viszünk szerteszéjjel,
és átöleljük a világot
jóakarattal, békességgel,

kétezeréves öleléssel.

ANDRÁST JELÖLTE KI AZ ÚR

Istenes András vette a fejszóját, s végigballagott a falun. Lassan, kényelmesen sétált. Volt ráérő ideje, a toronyban csak most harangoztak reggeli fél nyolcra. Korán is érkezett.

Az erdőmérnöki iroda vaskerítéses udvara mélyen fehérlett, várnia kellett Andrásnak, míg a mérnök elé került.

Fiatalember a mérnök. Nemrég házasodott, jószívű, mosolygós férfi, csak a csizmaviseletet nem szokta még meg, hiszen városból került falura.

- Hát megérkezett, András? - kereste az iroda kulcsait a mérnök.

- Meg. - akasztotta karjára a fejszóját Istenes András.

Mindketten beléptek az irodába. Hideg terjengett még a két szobában, a szolga is csak most fog érkezni, hogy fűtsön. A mérnök az asztal mellé állott, s úgy kesztyűsen, gyorsan, írt valamit egy papírlapra.

- Hát nézze, András - fújta a szavakkal a párát is a mérnök -, három fát kivághat. Ezt is csak azért, mert külön engedélyt szerezhettem rá.

A mi lombos erdőnkben alig akad néhány fenyő, s a csemetéket erősen őrizzük. Majd ha egyszer felcseperednek a fenyők, szabad lesz többet is kivágnunk. A faluban pedig mondja meg mindenkinek, hogy idén nem nyúlhat senki a fenyőfákhoz. Értette?

- Értettem - bólint András -, egyszóval nem lesz idén karácsonyfá.

- Hármát vághat ki - folytatta a mérnök -, az egyik fát az iskolába viszi, a gyermekek ünnepélyére, a másikat maga kapja, mert jó és hűségese munkásunk. A harmadikat, a legkisebbet nekem hozza be.

- Több házba akkor nem is hoz a Jézus karácsonyfát?

- Sajnos, az idén nem. Kemény az igazgatóság rendelete. Ne is siránkozzon rajta senki, később úgyis maguk látják majd hasznát ennek a tilalomnak. S lopni sem szabad, mert a mezei őr, Halavaj Péter rendkívül vigyáz. Ezt a cédulát is neki adja át.

- Igen - feleli Istenes András, és kicsoszog.

Három karácsonyfát vághat ki összesen. Nem lesz a faluban fán égő gyertya, papiroslánc, fenyőágon csillagos szikravető, aranydió, aranyhaj. Nem száll ima a fák alól, s később, Vízkeresztkor, ha a fagy elszárad, s túlevelei szertehullanak, nem lesz mit parázsra dobni, hogy sercegve illatozzék.

Csak a doktoréknak lesz karácsonyfájuk, a jegyzőéknek s a papéknak, akik a városból, pénzért hozatják. De a Száraz Mártonék portáján, Kincses Péterék házában, Lukács szabóéknál az idén nem fénylik a fa, mert ezeknek nincsen pénzük városból rendelni, fuvarossal, másfél méterest...

Nekik mégis lesz azonban, Istenes Andráséknál, s csakis nekik a faluban.

Azon tűnődik András, a hegyoldal felé menet szuszogva, hogy ez nem is olyan jó érzés.

Nem érzi boldogságnak, hogy egyedül az ő házukban pislákol majd színes gyertya a fán, s csak náluk szór csillagot a szikravető

rudacska. A szomszédságban asztallapra ragasztott gyertya ég csupán, mert tilos az idén fenyőt vágni az erdőn, ez a rendelet.

Már kinn is talpal Istenes András az erdő szélén. Szörnyen mély a csend, olykor egér fut végig a havon, a patakparton róka oson.

Varjak emelkednek súlyos szárnyakkal a leveletlen tölgyek fölé, cinkék rázogatóják a finom, csipkés szélű zúzmarát. Vékony hószöveget takarja a tájat. A patak apró öbleiben már jéggé fagyott a víz, de a sodrában még sebesen, hidegen csobog.

András egyedül áll az erdőben, s keresi a fát.

Bizony, igaza van a mérnöknek: e lombos erdőben alig cselleng néhány túlevelű,

legfeljebb a kicsiny fenyőcsemeték tanulják a magasságot a faiskolában. Azokhoz nyúlni azonban hét bűn. Sokáig tart, amíg kiválaszt

hármát András, bejárja a fél erdőt, amíg a kisdud fenyőcsoportra rátalál. Három egyformát néz ki, jó embermagasakat, s

rázuhintja az elsőnek törzsére a fejszóját. Hánccsal köti össze András a szétfeszülő

ágakat, vállára dobja a három fát, búcsúzik Halavajtól, jó karácsonyt kíván neki, s egyúttal az újévről is megemlékeznek. Aztán megindul lefelé, a fagyott szekérúton.

Így lett lassan dél. Mire a kertek alá ér, harangoznak is. Holnap lesz karácsonyeste.
- Honnan, András bátyám? - szólt rá Száraz Péter, aki most szerelt le a katonaságnál, s még nem találja a helyét a faluban, s csak sétálgat magának.

- Erdőből.

- Magának szabad volt?

- Hármat.

- Hm - dűnnyög Száraz Péter -, idén nem lesz karácsonyfánk, pedig a kis Laci ugyan örült volna neki.

Istenes András megáll, nekitámasztja a fákat a ház oldalának, s néz maga elé. Aztán kioldja az egyik fát a háncsból, elé a fejszét az övből, s lecsap egy ágat, a legalsót, legnagyobbat.

- Nesze, legalább egy ág. Tűzzétek cseréphe. Az enyémből adtam.

Száraz Péter mosolyog, s cipeli az ágat.

Továbbhalad András. Így ér a mérnöki iroda elé, ott beadja a cselédnek a mérnök fáját.

Fordul egyet az utcán, s a tanítónak is beszél:

- Itt hozom az iskola karácsonyfáját.

Az ám, de az iskolában ott a sok gyerek, éppen özönlik ki az udvarra vígan.

- Jaj, de szép fája van, András bácsi - irigykedik a kis Sipkei Rozi -, vajon hoz-e nekünk is vagy egy felet a Jézus?

- Meg nekünk! - sívít cérnahangon Kovács Tercsi.

Istenes András nem felel, csak ballag tovább nekibúsultan. Ahogy a Sipkei suszter házához ér, egy pillantásnyira megáll, habozik. S bekopog a párás ablakon, kiinti műhelyéből a rövidlátó susztert.

- Itt van egy ág - dűnnyögi színlelt komorsággal -, megóhajtotta a lányod, de

többet nem adhatok.

S mivel közel laknak Kovács sógorék is, benyújt neki egy ágat.

Így fogy a fa, legszebb alsó ágait lemetszette már.

De a pap bérese is kinn áll az árok hídja mellett, pipájával küszködik éppen.

- Hát maga? - buggyan ki a béresből a nyers kérdés -, maga lett a karácsony? Mert nekünk egy fél fánk sincs.

Még ki sem mondta az egészet, már nyújtotta neki András az ágat.

- Hogy nektek is jusson.

Mire az utca végére ért, éppen csak hogy a fa teteje maradt a kezében, alig néhány rövidke ág rajta. Két ujja közé fogja, úgy lóbálja. Már haza is vinné az egészet, ha Szerencsésné, Szerencsés szabó felesége meg nem látja.

- Jaj, Istenem - szöpögi a szabó felesége -, magának legalább ennyi jutott, de mi honnan vegyünk?

- Ne búsuljon - mondja zordan András, és kettétépi a maradékot. Nem kell már ahhoz fejsze.

Úgy szalad a szabó felesége boldogan a vékony ágacskával, mintha sorsjegyét húzták volna ki.

Istenes András így lép be háza ajtaján. Ebéd várja itthon Andrást, jó bablevés a karácsonyfáért erdőben járt munkást. Megáll András az ajtóban.

- Hát maga? - mered rá az asszony.

Mert furcsa is látni: András jobbában az irdatlan fejsze, bal kezében pedig egy vékony, hasadt fenyőágacska. Mint valami vőfélycsokor, zöldben.

- Hogy bírta ezt a kis fát ezzel a nagy fejszével kivágni?

- Jó ügyességgel -feleli András, és mosolyog-, ez maradt nekünk. *Mert ma, én voltam a karácsony, engem jelölt ki az Úr!*

Teológiai alapfogalmak

A hit (1. rész)

Úton-útfélen hallhatjuk azt a kijelentést egy „toleráns” félmosollyal kísérvé: „Mindegy, miben hiszel, csak higgyél valamiben!” De vajon tényleg így van-e ez? Valóban ennyire lényegtelen-e, hogy a hitünknek mi a tartalma? És igaz-e ennek a kijelentésnek a rejtett előfeltevése? Mégpedig az, hogy mégiscsak elengedhetetlenül szükségünk van hitre.

Ha belegondolunk: hétköznapi életünket át- meg átjárja mindenféle hit és bizalom, olyannyira, hogy észre sem vesszük. Olyanok vagyunk, mint az, aki mindent tűvé tesz az orrán felejtett szemüvegeért... Reggel, amikor nekilátunk a lekváros kiflinknek, a szívünk mélyén bízunk a pékben és a nagymamánkban, hogy valami igazán ínycsiklandozót készítettek, és elégedetten nyugtázzuk, ma sem csalódtunk. Aztán nekilátunk a fogmosásnak, bízva: a svájci tudósok termékét rendszeresen használva messze elkerülhetjük a fogászati rendelő komor, lepusztult homlokzatát, s még sokáig szélesen mosolyoghatunk a nagyvilágra. Kiérve a sarokra, még utoljára vészjóslóan ránk vicsorog a szomszédunk kutyája a léchiányos kerítésen keresztül, s megkönnyebbülünk, mert ki nem mondott reménységünk beigazolódott, tegnap este sem felejtette el a gazdája megkötni... A mindennapok során számtalanszor bízunk meg emberekben, tárgyokban és társadalmi rendszerekben anélkül, hogy ennek tudatában lennénk.

Nincsenek hát „hitetlen” emberek, és ez a tény az életünk legnagyobb kérdéseit illetően is így van. Van-e Isten? Mitől leszünk boldogok? Mi van a halál után? Mindenki állást foglal ezekben a kérdésekben valahogy, akár így vagy úgy, akár tudatos ez benne, akár nem. S ha valaki esetleg kínosan kerüli ezeket a témákat, az szintén egy markáns „hitbeli” állásfoglalás az igazság létét és elérhetőségét illetően. *Nincs ember valamilyen hit nélkül* – ezt leszögezhetjük.

1. Ugyanakkor, hogy miben vagy kinek hiszünk, az sem egy elhanyagolható kérdés. Ha megbízunk a párunkban, amikor az

már megint késő estig bent marad a munkahelyén, egyáltalán nem mindegy, helyes-e, hogy így teszünk. Vajon tényleg a túlörapézért, vagyis a családunkért teszi, vagy épp a főnökével/titkárnőjével enyeleg? Vagy amikor egy sebész kezére bízunk a testünket, hogy műtse meg egy létfontosságú szervünket, akkor tényleg nem oszt, s nem szoroz, hogy hozzáértő-e vagy kontár – hogy megbízhatunk-e *tényleg* benne? Ha az élet kisebb-nagyobb problémáiban egyáltalán nem közömbös, hogy a hit tárgya vajon valóban igaz, megbízható és szavahihető-e, akkor miért gondolnánk, hogy a leginkább fontos kérdések esetében ez egyre megy?!

Sokan vádolják a Szentírást azzal, hogy megosztó és kirekesztő, pedig egyszerűen csak realista, amikor arra tanít bennünket: *igenis számít, miben hiszünk*. Egyáltalán nem lényegtelen a hitünk tartalma. Hisz az (örök) életünk múlik rajta. Az igaz hitnek nélkülözhetetlen része az *ismeret*. Korunk embere úgy tartja: a hit csak valamiféle tárgy nélküli érzelem vagy lelkesedés, pedig annak mindig valamilyen konkrét, kognitív tartalma van. A valódi hit első eleme tehát az ismeret, amit megérthetünk, felfoghatunk. Ha nem értünk meg semmit az Úristen gondolataiból, nincs is miben hinnünk. Ezért érdemes napról napra tanulmányozni a Bibliát, hogy világunk mérhetetlen információdömpingjében valami igazán valódi, meggazdagító és irányt mutató is elérkezessen hozzánk.

Már az előző példából is egyértelmű, nem egyszerűen ismeretekre, hanem *igaz* ismeretekre van szükségünk. Olyanokra, amelyek tényleg megállják a helyüket, mert a valóságot írják le, s nem annak valamilyen torz és hamis képét. Kitől mástól tudhatnánk meg ezeket az igazságokat, ha nem éppen attól, aki megteremtette a mindenséget?

2. Arról is meg szoktunk feledkezni, hogy nincs ismeret – az azt átadó – személy nélkül. Nincsenek „az ideák világában lebegő” személytelen igazságok, amelyeket mi egyedül megpillanthatnánk. S nem csak a vallás világában nincsenek. A tudományos, a

politikai, a szakmai etc. igazságok is mindig valamilyen személyhez kötődnek, aki kigondolta és/vagy közvetíti azokat. Vagy pl. gyermekkorunkban is, először a szüleinknek, majd a tanárainknak hittünk, aztán a barátainknak, végül felnőttként csak saját magunknak... A hitnek mindig van egy *személyes* eleme, így – nem meglepő – a keresztyén hit is nem pusztán ismeretekben, hanem egy bizonyos személyben bízunk rendületlenül, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Az Úr személyesen meg tud és meg akar minket szólítani, hogy megismerhessük a valóságot. A keresztyén hit tehát *személyes kapcsolat* is. És a Tőle származó igaz ismeretek azok, amelyek egyedül megbízhatóak, amelyekre érdemes rábízni az életünket.

3. Másfelől tegyük fel magunknak a kérdést: igazán a *meggyőződésünk*ké válnak-e a Biblián keresztül elérkező isteni igazságok, vagy csak felszínesen érintenek meg minket, és elraktározva ugyan emlékezetünkben, valahogy mégsem válnak az életünk részévé. Igaznak és fontosnak tartjuk-e azt, amit az Úristen nekünk kijelentett? A hitünk pusztán ismeret vagy valódi meggyőződés?

4. Ugyanakkor a meggyőződéses vallásosság, amely biztos ismereteken alapszik, még mindig kevés. Az élő hit része a *bizalom* is. Rábizzuk-e életünket az isteni kijelentésekre? Egy konkrét élethelyzetben megnyugszunk-e az Úr ígéreteiben, s követni akarjuk-e parancsolatait? Megharcoljuk-e

napról napra a hit harcát, az Úr ígését alkalmazva? Bátorítsuk egymást: igenis bízhatunk Isten igazmondásában és abban, hogy még azokkal az útmutatásaival is a javunkat akarja, melyeket megtartani fájdalommal, hátrátétellel vagy önmegtagadással járnak. De honnan tudjuk, hogy Istenben érdemes megbízni? És mi a keresztyén hit középpontja? Mi választja el a keresztyén hitet minden más hittől és vallástól? A három kérdésre ugyanaz a válasz.

5. Az *evangélium*. Isten elküldte egyszülött Fiát erre a földre, hogy büntelen életet éljen és meghaljon helyettünk, hogy legalább egyetlen ember legyen, aki tényleg teljesen engedelmes, és így a mi büntetésünket magára vehesse és elhordozza a kereszten. Jézus feltámasztásával pedig Isten igazolta őt, hogy életét ártatlannak, áldozatát érvényesnek és tökéletesnek fogadja el. Ha a Megváltó Krisztusban bízunk, tökéletes bűnbocsánatban és Isten előtti igazságban van részünk. Az Úristen a mennyei Atyánk lesz, mi pedig az *Ő örökbe* fogadott gyermekei, és megkapjuk a Szentlélek ajándékát. Isten már nem haragszik azokra, akik Krisztusban vannak, nincs többé semmiféle kárhordató ítélet ellenünk, sőt: Tőle végtelen szeretetben és kegyelemben részesülünk. Ez az örömhír a keresztyén hit lényege: aki ezt elfogadja, azé az örök élet, a boldogság és a valódi szabadság; aki pedig elutasítja, az még azt is elveszíti, amiről azt hiszi, hogy az övé.

Összefoglalásképp álljon itt a Heidelbergi Káté 21. kérdés-felelete:

Kérdés: Mi az igaz hit?

Válasz: Nemcsak az a bizonyos *megismerés*, melynél fogva *igaznak tartom* mindazt, amit *Isten az Ő ígésében nekünk kijelentett*, hanem egyszersmind az a *szívbeli bizodalom* is, melyet a Szentlélek az *evangélium* által gerjeszt bennem, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, örök igazságot (megigazulást) és életet ajándékoz kegyelméből, egyedül Krisztus érdeméért.

(Folyt. Köv.)

Kozák Péter

Vargha Tamás:

Karácsonyi ének

*„Dicsőség a magasságban
Istennek,
és a földön békeesség,
és az emberekhez jóakarát.”
Lukács 2,14*

Ó hát újra itt vagy
Szép karácsonyest!
Mára bú, baj itt hagy,
Könnyül a kereszt.
Boltján bús egemnek
Csillagfény ragyog,
Nekem énekelnek
Ma az angyalok.

Az az angyalének
Áldott békehír,
Szívemnek, szegénynek,
Drága balzsamír.
Az a fényes csillag
Az a fényes hajnalcsillag
Hajnalcsillaga,
Ó mily ékes csillag:
Krisztus az maga!

Ó hát újra itt vagy
Égi szent Király,
Hogy kik ajtót nyitnak,
Hozzájuk beszállj!
Térj be szívembe
Ó te hű Barát
És lakozzál benne
Mindörökre hát!

Minden kedves Olvasónknak
megszentelt karácsonyi ünnepeket és Istenünk,
a mi Atyánk áldásával, szeretetével kísért
boldog új esztendő-t kívánunk a Gyülekezet
lelkipásztorai, Presbitériuma,
és munkatársai nevében!

Csiha Kálmán

Karácsonyi köszöntő

Dicséret, dicsőség legyen az Istennek,
Az Ő szent nevével lépek ide mostan,
Jó emberek közé e kicsi családba
Ezen a szent estén nagy örömhírt hoztam.

Angyalok éneke hirdette ezt régen,
Hogy az árva népen könyörült az Isten,
Elküldte Szent Fiát, hogy legyen Megtartó
Égi szent vezérünk, hű Megváltónk itten.

Kicsiny Betlehembe született a földre,
Hogy ahol bánat van, ott örömet osszon,
Hogy vérző szíveken a sebet bekösse,
Boldogtalanságba boldogságot hozzon.

Mind, ami jóság van, szépség itt a földön,
Jászolbölcsőjéből árad a világra.
A könnyet mosolyra, a halált életre
És a gyűlöletet szeretetre váltja.

Őt jöttünk dicsérni, zengjen hát az ének:
Dicsőség Istennek és békeesség itten!
És e kis családnak hitet, szeretetet,
S boldog, szent ünnepet adjon az Úristen!

CSODÁLATOS GYÓGYULÁS

„Minden gondotokat Óreá vessétek, mert Néki gondja van reátok.” /I.Pét. 5-7./

Milyen „gondunk” is volt 2014. március 30. és május 6. között? Lányunk betegsége volt az, amely egyre jobban Isten felé fordított minket, napról-napra erősebben kapaszkodtunk Igéibe és kértük, hogy gyógyító hatalmát mutassa meg nekünk.

Az egész egy enyhe torokfájással és hőemelkedéssel kezdődött március 30-án, amire gyerekorvosunk azt mondta, hogy két nap múlva (április 2-án) már mehet iskolába. Ekkor azonban nagyon belázasodott, testhőmérséklete majdnem elérte a 40 C fokot és alig lehetett csillapítani, mert a gyógyszerekre nem reagált a szervezete. Emellett a nyakán a jobb oldali nyirokmirigy erősen megduzzadt. Az orvos ezután egy erős antibiotikumot adott, mondván, hogy a nyaki duzzanat egy tályog lehet, a gyógyszer azonban nem használt. Az állandó 39,8 C fokos láz csak több óra után csökkent 38,5 C fok körülire.

Gyülekezetünkben ekkor volt az ima- és böjtlánc. Én április 3-án adtam át a böjtot Mózsingné Julinak, akit akkor ismertem meg, így jó másfél órát beszélgettünk nálunk. Bár az eltöltött idő nagyon kellemes volt és lányunk betegségét akkor még nem gondoltuk olyan súlyosnak, mégis lelkiismeret-furdalásom volt amiatt, hogy nem vele foglalkoztam inkább. Utóbb persze megértettem, hogy Isten áldása volt ezen is, hiszen tudjuk, hogy *„keressétek először az Ő országát és ráadásul ezek is (pl. minden, ami miatt aggódunk) megadatnak nektek.”* /Lk. 12:31/ és azt is mondja Lukács, hogy *„állhatatossággal nyeritek meg majd a lelketeket.”* /21:19/

Lányunk állapota továbbra sem javult, sőt április 7-ére kritikussá vált: reggel 37,9 C fokos lázzal ébredt, szeme és egész teste besárgult és – mint később megtudtuk, az antibiotikumtól – narancssárga kiütések borították el. Egy vérvétel után azonnal a Szt. László Kórházba kellett vinnünk.

...És eközben a Bibliaolvasó Kalauzból Jób történetét olvastuk... nehéz szívvel, ugyanakkor mindig igyekeztünk belekapaszkodni a biztató ígéretekbe.

Aznapi Igénk ez volt: *„Kezed formált és alkotott engem.”* /Jób. 10:8/ Ez összecsengett azzal az Igével, amelyet férjem hozott be a lányunk születésekor: *„Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”* /Zsolt. 127:3/

...Uram, ha Te formáltad Őt és ajándékul adtad nekünk, ugye meg fogod gyógyítani?!

Ekkor még nem gondoltuk, hogy milyen súlyos a lányunk állapota, de a következő naptól már az életéért imádkoztunk. Az iratterjesztésben találtam egy imádkozó kezét ábrázoló ígés lapot, ezzel az Igével: *„Kérjétek és adatik nektek, keressetek és találjátok...”* (Mt. 7:7) Szükségünk volt az útmutató szerinti Igék és a Mai Ige pozitív ígéréteibe belekapaszkodni, mert a kezelőorvostól folyamatosan rossz híreket kaptunk mind az aktuális, mind a várható állapotot illetően. Először még a diagnózist sem tudták, csak gyanakodtak a mononukleózis egy olyan ritka és életveszélyes fajtájára, amely a súlyos vérszegénység szövődésével és az ebből adódó sárgasággal járt.

Április 8-án a hemoglobin a minimális 120-as értékről 97-re, április 10-én pedig 74-re csökkent. Ekkor már hematológus orvost is bevontak a kezelésébe, aki csontvelő-mintát vett tőle és aznap még – 39,7 C fokos lázzal – ultrahangon és CT vizsgálaton esett át.

Közben Jóbbal együtt imádkoztunk, hogy *„bárcsak maga Isten szólalna meg...”* (Jób 11:5) és tenne csodát. Hittük, hogy *„az Ő kezében van minden élőnek a léte...”* (Jób 12:12)

Azután kiderült az is, hogy egy ferritin nevű vérösszetevő a maximális 120-as érték helyett – az első vérvételnél már kiugróan magas 4700-ról – egy nap alatt

8400-ra nőtt, amely érték 10. 000 körül már nagyon veszélyes.

Amikor a hemoglobin - a kritikus 50-es értékhez rohamosan közeledve - 63-ra csökkent, állapota egyre rosszabbodott: alig tudott beszélni és szinte jártányi ereje sem volt, tolószékben tolták át a folyosó másik oldalán, kb. 3 méterre lévő egyágyas kórterembe. Az orvosok ekkor az azonnali vérátömlesztés és egy nagyon erős szteroid adagolása mellett döntöttek.

Ez április 11-én történt, amikor az volt az Ige, hogy *„Szólj hozzám és én válaszolok..”* (Jób. 13:22)

Mi szóltunk (esedeztünk) Istenhez és – képzeljétek – Ő válaszolt, **CSODÁT TETT!!!**

Ahogy lányunkba áramlott az ismeretlen adakozó vére, úgy tért vissza az életereje: kedvenc ételét kérte és a hangja is erősebb volt már.

Fantasztikus megtapasztalás volt az a párhuzam, amit az április 12-i Ige (*„Van-e tiszta ember, tisztátalanság nélkül?”* - (Jób. 14:4) segítségével kirajzolódott elém, mivel *„mindézt saját szememmel láttam”* (Jób. 13:1): **ahogy az emberi vér életre kelt, úgy kelt életre minket Jézus vére és „megtisztít minket minden bűntől”** (I.Ján. 1:7) A „jó vér” átveszi az uralmat a „rossz vér” felett, ha engedjük a vérátömlesztést, lelki értelemben is.

A kezelőorvos azonban ezt még nem tekintette csodának. Azt mondta, hogy lányunk még egyáltalán nincs túl az életveszélyen és nem tudni, hogy az EBV és a Herpes 6 vírus által okozott fokozott immunreakció következtében fellépő veszélyes vörösvérsejt-pusztulás nem jelentkezik-e újra. A hemoglobin értéke azonban – ha lassan is -, de emelkedett, majd a sárgaságot okozó, megnövekedett bilirubin-szint 330-ról 150-re csökkent, amely a kezelőorvos előtt érthetetlennek tűnt!!! (*Számunkra ez volt a 2. CSODA!*)

A láz azonban még nem szűnt, minden este 38 C fok fölé ment, de a lassú, folyamatos javulás elindult.

Április 25-én a több ezres ferritin-érték 840-re zsugorodott, a hemoglobin 100-ra emelkedett és a kezelőorvos kijelentette: túl van az életveszélyen. (*3. CSODA!*)

...És május 6-án – a minimális 120-as hemoglobin szintet elérve – lányunk hazajöhetett. Amikor kiértünk a kórház udvarára, sütött a nap és szemerkélt az eső... Valahol szivárvány tűnhetett fel az égen, **az Úr szövetségének a jele...**

Köszönjük, hogy ígéreted megtartottad Urunk és hazavihettük Öt!

És köszönjük mindazoknak a kitartó imádságát, segítőkészségét vagy érdeklődését, akik támogattak minket ebben a nehéz helyzetben.

Mindig a Bibliámban fogom tartani azt az Igét, amelyet kedves gyülekezeti tagoktól kaptunk és különösen is biztatott minket: *„Sámuel pedig fogott egy követ... és elnevezte Ében Háézernek, mert ezt mondta: **mindeddíg megsegített bennünket az Úr!**”* (I. Sám 7:12)

P S

2014. november 9.

Füle Lajos:

Mit üzen az életem?

Mind gyakrabban kérdezem:

Mit üzen az életem másnak?

Minek voltam itt?

Életem elfolyt éveit mire tékoztam el?

Mit bízott rám MESTEREM?

Bűnbánattal kérdezem:

Mit üzen az életem?

*Hirdette mit Tőle vett,
hogy az ISTEN SZERETET?*

*Üzente, hogy az a Vér megtisztít a
KRISZTUSÉRT,
minden embert, aki hozzá viszi bűneit?*

Mutatta a Golgotát?

*Hirdette, hogy van tovább,
hogy van Őt a Menybe fel?*

Mit üzen az életem?

Mit üzen a szenvedés?

Mi a szenvedés? Büntetés vagy Isten megtisztító munkája rajtunk? Vajon megváltoztatja gondolkodásunkat egy váratlanul jött betegség? Sípos Ete Álmos református lelkipásztorral beszélgettünk.

Nem csupán interjúra, hanem beteglátogatóba érkezem Sípos Ete Álmoshoz. A hetvenhét éves lelkipásztor hosszabb ideje küzd súlyos betegséggel, beszélgetésünk idején éppen túl egy műtéten és várakozva a következő operációra. Megnyugszom, amikor mosolyogva, személyesen üdvözlök a tornácon. Jó néhány kilót leadott mióta nem láttam, ám élénk tekintetében nyoma sincs csüggedésnek.

Már vagy fél órája beszélgetünk, a portréba bele sem fogtunk, de egyáltalán nem bánom. Amit a betegségről, szenvedésről mesél, sokak számára adhat fontos felismeréseket, válaszokat. Mondatai kérdéseket is szülnek, vajon mit üzen a szenvedés?

„Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti”

Akit szeret az Úr, megdorgálja azt - hozza az ígét a Zsidókhöz írt levélből, és kérés nélkül magyarázza is.

- A betegségem egyik új felismerése volt, hogy a hívők szenvedése is annak egyik jele, hogy Isten gyermekei vagyunk. A szenvedés nem büntetés, hanem Isten tisztító munkája az életünkben. Tehát az istenfiúság egyik megerősítője a bennünk lakó Szentlélek, a másik megerősítő jel pedig a szenvedés.

Amikor egy anya megszüli a gyermekét, egészséges, boldog életet kíván neki. Senki nem akar szenvedni. Nem gondolja, hogy riasztó, hogy szenvedésre ítél Isten, ha szeret? Kinek kell ilyen szeretet?

Ezt a kérdést többféleképpen lehet megközelíteni. Tessék mondani, hol ígéri a Biblia, hogy a hívők életében minden happy, nagyszerű és sikeres lesz? Kálvin azt tanítja, hogy a hívők keresztyével, vagyis a szenvedésével Isten arra akar bennünket készíteni, hogy a mennyei haza után vágyakozzunk. Nagyon bele tudunk ragadni ebbe a világba, mintha örökké itt élnénk, pedig nincs itt maradandó városunk. Isten arra emlékeztet a szenvedéssel, hogy nem ez a végleges hazánk. Mi, lelkészek is sokszor abba a hibába esünk, hogy lótok-futunk, elfoglaltak vagyunk, nincs időnk semmire. Úgy teszünk, mintha képesek lennénk valami maradandó dolgot alkotni akár a magunk számára, akár a remélt elismerésért.

Tudomásul kell venni azonban, hogy Isten máshová készít minket.

Mi az értelme akkor a földi életnek? Nem vágyakozhatunk folyamatosan a mennyei hazába, hiszen valamiért ide születtünk, és itt is helyt kell állnunk.

A földi élet értelme Isten dicsőségére élni. Azaz keresni és megélni Isten személyes élettel kapcsolatos akaratát, ahogy ezt maga az Úr Jézus is mondta és olvasható a János evangéliuma 17. fejezetében: „Én megdicsőítettelek Téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amit rám bízta.”

Megváltoztatta a gondolkodását a súlyos betegség? Van, amit másként gondol, mint korábban?

Azt látom, hogy több empátiával és megértéssel kellett volna közelednem beteg emberekhez. Fiatalkoromban volt egy öreg gondnok bácsink, akiktől ha megkérdeztem, hogy van, hogy érzi magát, mindig azt válaszolta: „tiszteletes úr, jól vagyok, mert legfőbb dolog a jó egészség!” Az üdvösség fontosabb - gondoltam, és magamban elítéltem az öreget, hogy miért nem érdekli semmi más az egészségén kívül. Mára rájöttem, hogy sok igazság volt abban, amit mondott, mert az egészség nagy ajándék Istennek. Nem szabad tehát a hívő embernek elfogulni lenni.

Mire gondol?

Hetvenhét éves elmúltam, lényegében mostanáig egészséges voltam, és mindent

meg tudtam csinálni, amit csak akartam. Aztán jött egy nagy próbatétel a betegséggel, és megtámadott az a gondolat, hogy méltánytalan, hogy ilyen nagy bajba kerültem. Az ember ugyanis nehezen viseli el a szenvedést. A betegség miatt én is megfeledkeztem arról, hogy hetvenhét évig minden jó volt, és inkább ezért kellene hálát adnom. Isten felé nem szabad méltatlankodni. Akik Istent szeretik, minden a javukra van, bizonyára így van ez a betegséggel is. Nehéz dolog elfogadni, hogy át kell menni ezeken a fájdalmas nyavalyákon. Most mégis azt várom, hogy milyen áldás jön még ebből ki.

Ritka, hogy valaki így át tud fordítani egy rossz dolgot jóra... Írt egyszer egy könyvet, amelyben azt kérdezi, hogy haragszik az Isten? Mit gondol, haragszik?

A hívőre biztos, hogy nem haragszik Isten, a hitelenségre annál inkább. De az biztos, hogy a hívőt nem bünteti.

De a szenvedést megélhetjük büntetésként?! Nem arról van szó, hogy most csak játszunk a szavakkal? Mert az érzés ugyanaz: nagyon fáj valahol, rossz nekem, beteg vagyok, és nem tudom folytatni a korábbi tevékenységeimet.

Szerintem inkább csak az a kérdés, hogyan viselem el mindezt. Abba szinte bele lehet dilizni, hogy kilenc hétig feküdtem a kórházban fájdalmak között, beszűkülve. Azt azonban nagy kegyelemnek tartom, amit megtapasztaltam, hogy Isten ezek között a nehéz körülmények között is türelmet adott. Amikor szenvedtem, valóban, ténylegesen szenvedtem, jajongtam is, de nem volt bennem lázadás. Isten erőt adott, hogy elhordozzam mindezt. Ezért mondom, nem mindegy hogyan állok a szenvedéshez. Eszembe jut erről egy történet.

Volt egy nagyon kedves idősebb testvérünk, Mák Pál. Érdekes ember volt. Fiatalon kapott

egy csípőízületi gyulladást és nem tudtak vele mit kezdeni, deréktól lefelé lebénult. Öngyilkosságon törte a fejét, mert az elfekvős kórházban azt látta, hogy van, aki már négy hete gipszágyban fekszik. Azt gondolta, hogy képtelenség kibírni négy hétig gipszben, akkor inkább jöjjön a halál. Végül nem négy hétig, hanem négy évig feküdt gipszágyban, mégsem gyógyult meg. Velorex kocsival tudott közlekedni, közben elvégezte a diakónusképzőt és jött-ment az országban a lelkészek között. Szívesen látogatott betegeket, és talán ez volt az egyik legszebb szolgálata, hiszen maga is betegséggel küzdött, és erőt tudott adni a csüggedőknek. Nem tudom pontosan megfogalmazni, de valahogy szent légkör vette körül. Egyszer aztán Jászkarajenő környékén elsodorta egy teherautó, és ő egyébként is béna ember lévén magatehetetlenül feküdt az árokban, míg rátaláltak. A baleset után valahogy kikupálták a kórházban, és akkor azt kérdeztem tőle, hogyan magyarázza a balesetét, vajon miért történt ez vele? Máig nem felejttem el, amit felelt. „Tudod, nagyon szomorú vagyok, hogy ennyire hűtlen szolgálja vagyok az Úrnak, hogy ilyen eszközökkel kell megtisztítania engem. Így figyelmeztetett engem, hogy vegyem még komolyabban az Úr követését és a megszentelt életet.” Látja, így is fel lehet fogni egy szerencsétlenséget. Bennem is hasonló gondolatok forognak: engem is tisztogat az Úr. Istennek ez fontos célja.

Ezt komolyan így gondolja?

Igen. Isten azért próbál formálni, terelgetni bennünket, mert szeret. Az erőforrásom az értem is szenvedett és feltámadott Krisztus személyébe vetett hit, ami már annyi mindenben keresztülsegített.

Fekete Zsuzsa

Forrás: parokia.hu

Egyházközségünk JÓKAI MÓR REFORMÁTUS ÁLTALÁNOS ISKOLÁJÁNAK augusztus - szeptemberi beszámolója

Ismét egy nagyon jól sikerült hittan- és sporttáborot szerveztünk a nyár elején. A nyáron kicserélésre kerültek az öltöző ajtók, kifestésre az összes mosdó, a főbejárat olajfesték lábazata és hosszú évek után a tornaterem. Egy tanterembe különleges padokat vásároltunk, melyek révén rajz szaktantermet tudtunk kialakítani.

Augusztus második felétől váratlan híreket kaptam: az addig tudott távozó vagy elküldött dolgozók mellett, váratlanul még hatan jelentették távozási szándékukat. Végül öten távoztak. Szinte órák, napok alatt sikerült a megüresedett helyeket megfelelő emberekkel pótolni. Most már meggyőződésem, hogy az Úr tervének része volt ez is. A rövid „hullámvölgyből” megtisztultabban, megerősödve, értékesebb munkára képesen került ki a régi-új tantestület.

Az iskola „református” történetében először a tanév előtt tantestületi kirándulásra mentünk, s mindjárt két napra, Órbottyánba. A hely, mint egy elvarázsolt tündérsziget. Látványában, hangulatában, csendességében. Első nap megdöbbenően felejthetetlen két órát töltöttünk a Juhász Zsófia Református Szeretetotthonban, ahol nagy szeretettel fogadtak minket. Ezután az őrszentmiklósi református templom lelkésze fogadott minket bemutatva a templomot és rövid igehirdetést tartva. Ebéd után játszottunk, vetélkedtünk, beszélgettünk. Vacsora után egy keresztyén filmet néztünk meg: *Végtelen hit* címmel. Másnap megtartottuk a tanévnyitó értekezletet

Horváth István és felesége felajánlása révén annyi új fordítású Bibliát kaptunk (adományukat ezúton is nagyon köszönjük), hogy minden tanterembe jutott a tanári asztalra.

A templomban tartott ünnepélyes istentiszteleten fogadalmat tettek az új kollégák is.

Egy család felajánlása révén több mint 300 000,- Ft értékben fákat kaptunk, s a közel 20 fát elültetve sokkal szebbé, barátságosabbá vált az udvar is.

20-án, szombaton újra Családi napot tartottunk. Jóval többen jöttek el, mint eddig. Csak a közös ebédre 150 fő fizetett be, s volt olyan osztály, amely maga bográcsozott. Volt négyféle kézműves foglalkozás, népi játékok, mustkészítés, íjászat, légpuska lövészet, lovaglás. A délelőttöt a *PickArt* együttes koncertje zárta. Közben vállalkozó kedvű szülők, az iskola által biztosított festékekkel 12 ajtót és kereteit festették le. Néhányan olyan alapos munkát akartak végezni, hogy az ajtókat lecsiszolták, s még két hét múlva, szombaton is jöttek, hogy befejezzék a munkát.

Még aznap többen részt vettünk a Nyitott Templomok Napjának helyi rendezvényein, majd kilenc fővel az Induló Bibliaiskolán, és az emlékezetes Csendes Napot sem hagytuk ki. Természetesen a református osztályokkal és szinte a teljes tantestülettel ott voltunk a hittan tanévnyitó istentiszteleten.

27-én, szombaton 20 perces műsort adtunk nagy sikerrel népi táncosainkkal a Virágtelepi fesztiválon, valamint focicsapatunkkal ott voltunk, a negyedik helyet megszerezve a labdarugó tornán is.

30-án, a Magyar Népmese Napján ismét programot szervezett Csingérné Nagy Judit igazgatóhelyettes, melyen az alsósok nagy örömmel vettek részt.

A tanév kezdet óta – egy „próbanap” után 3 tanulót íratnak be iskolánkba, így most az összlétszámunk 252 fő.

OKTÓBERI ISKOLAI BESZÁMOLÓ

A hónap az őszi szünet miatt rövidebb volt, de azért most sem telt eseménytelenül a nevelés – oktatás folyamata mellett.

Az Idősek hete alkalmából műsorral köszöntöttük a Pesti Idősek Otthona és a Lemberg utcai Szeretetotthon lakóit. Részt vettünk a Bibliaiskola első alkalmán és a gyülekezet által szervezett Csendesnapon. Minden jelenlévő tartalmasnak, fontosnak és sikeresnek ítélte meg ezeket az alkalmakat.

Az aradi vértanúkról az iskolarádióon keresztül emlékeztünk meg, 17 órától diákokkal részt vettünk a Csaba vezér téri megemlékezésen és koszorúzáson.

A Sárkány Sportegyesület szervezésében 1-8. osztályosok számára sakkversenyt tartottunk. A lebonyolítást és a díjakat az egyesület biztosította. Elmondásuk szerint, a kerület iskolái közül – ahol egyáltalán fogadták őket – nálunk volt a legnagyobb a résztvevők száma.

17-én, a múzeumi napon minden osztály ellátogatott valahová. Volt, aki például helytörténeti sétát szervezett, mások a Mezőgazdasági Múzeumba mentek.

22-én, az utolsó tanítási napon, 9 órától ünnepi istentiszteleten vettünk részt, ahol a Reformáció Emléknepjáról emlékeztünk meg. A műsort a 2. osztályosok adták.

Ugyanezen a napon a 8. a osztály szereplésével ünnepi műsoron vettünk részt a tornateremben az 1956-os forradalom és szabadságharc tiszteletére.

A 2. évfolyam hittan óra keretében templom látogatáson vett részt.

Az őszi szünetben végre elkezdődött a napelemes pályázat megvalósítása.

1171 Budapest, Szánthó Géza utca 60.

Tel.: 258 20 15

E-mail: info@jokaim.sulinet.hu

Honlap: www.jokaim.sulinet.hu

A Rákoscabai Jókai Mór Református Általános Iskolában: a tanulás öröm,

- mert szerető, elfogadó pedagógusoktól kaphatják meg a gyermekek a korszerű alpműveltséget,
- mert figyelembe veszik az egyéni képességeket, az óvodából az iskolába való átmenet adta esetleges problémákat,
- mert szeretetteljes családi légkörben, megvalósul a személyes törődés, odafigyelés,
- mert hiteles tanítók közvetítenek keresztyén erkölcsöket, mert fontos nemzeti értékeink ápolása.

ISKOLANYITOGATÓ

JELENTKEZÉSI LAPOK LEADÁSA az iskolanyitogató időpontjaiban vagy folyamatosan a titkárságon. (A jelentkezéshez szükséges lap letölthető az iskola honlapjáról vagy beszerezhető az iskolában.)

Iskolanyitogató 1. (Anyanyelvi és kézműves foglalkozás) 2015. március 2. (hétfő 16.00)

Iskolanyitogató 2. (Matematika és informatika foglalkozás) 2015. március 9. (hétfő 16.00)

Iskolanyitogató 3. (Néptánc és sportfoglalkozás) 2015. március 16. (hétfő 16.00)

EGYÉB PROGRAMOK

NYÍLT ÓRA ÓVÓNŐKNEK, SZÜLŐKNEK
2015. március 25. (szerda 14.30)

FÜRGE LÁBAK OVIS FUTÓVERSENY
2015. április 10. (péntek 10.00)

BEIRATKOZÁS várható időpontja: 2015. április

NAGYCSOPORTOSOK ISKOLANAPJA
2015. május 15. (péntek 10.00)

SZÜLŐI ÉRTEKEZLET a beiratkozottak szüleinek 2015. május 21. (csütörtök 17.00)

**MINDEN ÉRDEKLŐDŐT
SZERETETTEL VÁRUNK!**

Ágothai Ferenc - iskola igazgató

Tompa Mihály:

Eszteendő végén

Mint habja a sebes folyónak
Sietve zúg alá,
És nincs erő, mely a lezajlót
Visszafordítaná:
Nap nap után elment, betöltve
A megszabott határt,
S mi érezzük, hogy életünkből
Egy év megint lejárt.

És oh mily év volt ez! hozott ránk
Bűt, gondot és sanyart...
Fejünkre gyászt tőn és szemünkből
Kínos könnyűt facsart:
Mély csüggedésbe ejtve gyakran
S hálót vetett elénk...
Ah, csuda volt, hogy el nem estünk
S meg nem emészteténk!

És mely nekünk vajmi kevés jót,
De sok gonoszt adott:
Rideg szóban említsük-é a
Lefolyt órát, napot?
Az évre hangos, terhes átkot
Kiáltva szertelen:
Emléke is legyen szívünkből
El-kitörölve...? Nem!

Kényeztet a jó sors: - kevélyé
Tesz, bűn- s bukásba ránt:
A bajt, nyomort ösmérje keblünk
Gondos kertész gyanánt!
Ennek keze gyomlál ki onnan
Nagy-sok mérges gyomot,
Mely annyi szép erény-virágot
Növésben elnyomott.

Az Úr bölcs, jó, ő adja nekünk
Az édest, keserűt:
Amazt fogadd hálaadással,
Ezt gyáván ne kerüld!
Ő hordja e roppant világnak
Örök nagy gondjait...
Öröm- s búban, élet- s halálban
Kössön hozzá a hit!

Hangozzanak fennen szívedben
Az erkölcs szavai,
Légy, a magas célt nézve, ember,
Keresztyén s hazafi!
Áldozz, hogy a szent láng ezer szív
Fagyát olvassza fel,
Tudj hatni, túrni és szeretni,
Meghalni is, ha kell!

Így semmi nem szülhet szívedben
Aggályt, rémületet,
Lábad oroszlányokra, s áspis-
Kígyókra vetheted!
Jöhet jó s rossz év: - bú, baj árja,
Amely feléd rohan:
Megállhatsz minden rázkódásban
Nyugton és boldogan!

*„Vándorlunk az örök élet felé, és
sebzettségeinkkel, csekély hitünkkel azért
megyünk Istenhez, hogy felemeljen
minket!”*

Böjte Csaba

Karácsonyi ünnepkör istentiszteleti rendje:

december 14. **Gyermekek karácsonya** 10⁰⁰
december 21. 10⁰⁰ Legátus szolgálata
december 24. **Szenteste** 17⁰⁰ Kozák Péter
december 25. **Karácsony** 10⁰⁰ dr. Füzesi Zoltán
december 26. **Karácsony** 10⁰⁰ Legátus
december 28. 10⁰⁰ Istentisztelet
december 31. **Szilveszter** 18⁰⁰ dr. Füzesi Zoltán
2015. január 1. **Újév** 10⁰⁰ Nagy Károly
január 4. „**ifjúsági-jellegű**” istentisztelet 10⁰⁰ Kozák Péter

A Gyülekezet elérhetőségei:

telefon: 257-73-56
email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu
honlap: www.rakoscsabairef.hu

Hivatali Fogadóóra

(temetési bejelentés, keresztelési,
esküvői megbeszélés):
Hétfő: 16:30 - 17:30
Csütörtök: 16:30 - 17:30
Vasárnap: 11:30 - 12:30

Összhang újságunkat kiadja:

Rákoscsabai Református Egyházközség
(Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.)
Szerkesztők: Bába Károly (06-30-685-04-91),
Bába-Bodonyi Adrien; **Címnap:** Kelemen Egon;
Várjuk kedves testvéreink írásait,
bizonyágtételeit, melyeket a szerkesztők
részére személyesen vagy az alábbi e-mail
címekre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk
visszajelzéseiket is. **E-mail:** bkarezs75@gmail.com
ill. budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

Kedves Testvérek! Gyülekezetünk honlapján is elérhetők az „**ÖSSZHANG**” számai!
Ezenkívül letölthetők, meghallgathatók az istentiszteleteken elhangzott igehirdetések
továbbá sok más gyülekezeti hír, alkalom és érdekesség olvasható rajta. Használjuk ki,
böngésszük, ajánljuk másoknak is! Hírek, információk, bizonyágtételek feltöltésére
keressük Kelemen Évát személyesen, vagy e-mailen: hubaors@t-online.hu ill.
budapest-rakoscsaba@reformatus.hu

Keresztelések:

2014. november 9-én Radnai Áron Zoltán
2014. december 7-én Szabó Almira Ludmilla

**Isten áldása legyen a megkeresztelt gyermekek és szüleik,
keresztzüleik életén!**

Temetések:

**Nemes szép élethez
nem kellenek nagy cselekedetek.
Csupán tiszta szív és sok, sok
szeretet.
Pázmány Péter**

Turi Sándorné - Görömbei Erzsébet (89), szept. 19.
Kovalcsik Pálné - Szabó Lídia (93), szept. 20.
Ágoston Béla (84), okt. 3.
Benczédi Márta – József Márta (78), okt. 9.
Póti Sándor (81), okt. 16.
Póti Sándorné – Szeredai Irén (74), nov. 20.
Arnold Ferencné – Szabó Piroska (75), okt. 17.
Gömöri Imréné – Csontos Erzsébet (92), okt. 29.
Péterfy Lajos (74), nov. 12.
Mayer Lajosné – Gaba Ilona (87), nov. 20.
Kiss Lászlóné – Nagy Irén (91), nov. 14.

Istenünk vigasztaló kegyelmét kérjük a hozzátartozók életére!

ERDÉLYORSZÁGBAN JÁRTUNK!?!?

(úti beszámoló)

2011-ben egy Kolozsváron megrendezett konferencián egymásra talált két óvoda az erdélyi Zilah város református óvodája és a mi Betlehem óvodánk. Így történhetett meg, hogy határainkon túli testvéróvodánk lett.

A testvérek pedig gyakran látogatják egymást. Ők idén tavasszal tették tiszteletüket, mert óvodánk 20 éves évfordulója alkalmából osztozni akartak örömeinkben. Most szeptemberben pedig náluk történhetett csoda, hiszen elavult óvodájuk helyett beköltözhetek egy újonnan épült minden igényt kielégítő szép épületbe. Pár éve ott voltunk az alapkövetésénél és most boldogan hívtak minket új óvodájuk bemutatására. Meghívásuknak boldogan tettünk eleget, annyit színesítve a terven, hogy egy több napos munkatársi kirándulássá bővítettük erdélyi túránkat. Összekészülödtünk, buszt béreltünk és egy hideg őszi reggelen 25-en útnak indultunk erdélyi testvéreinkhez.

1. nap

Esős, szomorkás időben, de jó hangulatban buszoztunk első állomásunk felé a határtól nem messze lévő **Nagykárolyba**. Nagykároly a magyar-román közúti határátkelőhely közelében fekvő kisváros. Nevét természetesen Károlyi grófról kapta, és a gróf bizony kastéllyal is rendelkezett. Nem kicsivel, mert bizony több mint egy órába telt mire végig jártuk a kastély ékes termeit, gazdag kiállítótermeit ahol régi fegyverektől, a csodásan berendezett panoptikumtól az Afrika kiállításig sok mindenben gyönyörködhettünk. Jó volt látni, hogy a városvezetésnek milyen fontos ez a több évszázadot átölelő műemlék épület. Díszes, kastélyhoz méltó íves márványlépcsői, faerezetes magyar motívumokkal díszített álmennyezete a ma emberének igazi kultúrkincs. Nagykároly lakossága nemcsak városi múzeumnak, kiállító teremnek használja a kastélyt, hanem könyvtárnak is, és kultúrháznak is helyet ad. Természetesen egy ilyen várszerű kastélyhoz park is tartozik pontosan 12 hektáros, de ami igazán kuriózum, hogy olyan platánfával büszkélkedhet a kastélykert, amelyet 1810-

ben ültetett Nagy Károly. Még sohasem láttam 200 éves fát, de azt tanúsíthatom, hogy megérinthettük, megcsodálhattuk monumentális törzsét, óriás, szétterülő lombkoronája pedig egy cirkuszi sátoréval is felvehetné a versenyt. Most is ott örökdió és vigyáz a park csendjére. Ha te is arra jársz, érintsd meg, simogasd meg gazdag múltból mesélő vaskos törzsét.

Utunkat folytatva Ady szülőháza felé vettük az irányt **Érminszentre** vagy, ahogy ők nevezik Ady falvára. A kúria 1900-ban épült, nemrég felújított épületben megtekinthettük a nagy költőről szóló emlékkiállítását. Az egykori szülői házban pedig a család eredeti bútorai között sétálhattunk, fotózkodhattunk. A kertben felállított szobornál pedig elhelyeztük emlék koszorúnkat, énekeltünk, és csoport fotóval tettük maradandóvá látogatásunkat. Váratlan és kedves gesztus volt a gondnoktól, hogy a falu templomát is kinyitotta nekünk, és beülhettünk azokba a padokba ahol Ady egykor elmélkedhetett, imádkozhatott. Kiváltságosnak éreztem magam, hogy

Ady-tól a kedvenc versem /Karácsonyi ének/ sorai talán azokban a padokban fogalmazódhattak?!

Délutánba hajlott már az idő mire egy órányi buszozás után megérkezhettünk a dombokkal körbeölelt, a nagyvilágtól teljesen elzárt **Szódemeterre Kölcsey Ferenc szülőhelyére**. Micsoda egy kis falu? Minden világi ráhatástól távol, csendbe burkolózva, dimbes-dombos lankás hegyek között két integető templomtorony mutat irányt az arra tévedőnek. Mi is betévedtünk a falu református templomába, mely olyan volt, mint egy időutazás. Hideg, elhanyagolt beltere kevés embert vonzana imádságra. Évek óta küzdenek a felújítással, ma már talán eljutottak oda, hogy lassan elkészülhet a templom villany hálózata. Ledőlt toronytól beszakadt mennyezet, elkorhadt padok, földes padló, szétvert kopott falak. Sok templomba jártam, de ilyen elhagyatott, viseltetésbe még nem. Ezen padok között ülve csak hálálkodni tudtam azokért a lehetőségekért melyeket a saját templomunk nyújthat. Ezek a benyomások csak a ma emberének az érzései, hiszen nagyon kényelmes világból érkeztünk mi oda az Isten háta mögé. És ott az Isten háta mögött fogadott minket egy olyan lelkész, akinek szavaiból csengett a lelkesedés, az elhivatottság, a jókedv, irigylésre méltó élő hit, amely erővel töltött fel mindannyiunkat. Nem kért, nem panaszkodott, nem sajnáltatta magát mikor elmesélte, hogy 300 magyar ajkú él a faluban ebből kb. 10 ember a mag, akiknek hirdeti az Isten igéjét. Nem adja fel embert próbáló szolgálatát, hanem látogat, tanít, dolgozik, túszerkeztet, építkezik, és olyan hittal menedzseli a falut, hogy minden tiszteletünk az övé. Sokszor eszembe jut ennek a lelkésznek a

jó illatú harca, rendületlen hite, amit a magyarságért tesz. Bizonyágtétele után Kölcsey szobra előtt elénekeltük a Himnuszt, és ekkor meglepő párhuzamot éreztem a lelkész erőfeszítései, a falu elhordozott terhei és a Himnusz sorai között. Isten, meg fogja áldani a magyart, jókedvvel, bőséggel, nyújt majd felénk védő kart, akkor is, ha küzdenek az ellenséggel, bal sorsuk mely évszázad óta tépi őket, víg esztendővel és áldással fog beveződni. Isten mindig megáldja a hűségeseket, és én itt ebben a kis faluban többemagammal hasonló érzésekkel néztem vissza a távolodó templomtoronyra és súgtam halkán „**Isten áldd meg a magyart**”. Lelkünk megbolygató, de gazdag, kimerítő nap búcsúra hajlott. Besötétedett. Elindultunk szállásunk felé a hegyek közt megbúvó Egrespatakra. Kedves baptista házaspár fogadott minket a panziójukba, és meleg, finom vacsorájuk, kényelmes, tiszta szállásuk minden fáradt vándornak meglelégedésére lett volna. Nekünk is az volt.

2. nap

Mivel előző nap sötétben, fáradtan érkeztünk szállásunkra nem is tudtuk hol vagyunk. A reggel fényei sokunkat az ablakhoz hívogattak és megcsodálhattuk az egymásba kapaszkodó dombok, ültevények, lekerekített hegyek vonulatát. Felemelő volt. A hideg idő ellenére mindannyiunkat megsimogatott a táj szépsége, és erővel töltött fel az új nap ajándéka. Finom reggelink után már vártak ránk Zilahi testvéreink Zilah főterén. Városnézésre, templomlátogatásra kísérték minket. Zilah kb. Debrecen méretű nagyváros. A város egyre jobban próbál felzárkózni a nyugati színvonalhoz, ennek

már látványos nyomait mi is észrevettük. Csillogó kirakatok, plázák, díszes térkövel burkolt terek, járdák, modern autók, mobilozó emberek. Ameddig a szem ellát, templomtornyok nyújtózkodnak az ég felé, viszont a régi falak közé beépülő üvegpalaták rontják el a városkép egységét. Sétánk végén irányt vettünk az új óvoda felé, mely a város református temploma közvetlen szomszédságába épült, egységet alkotva a gyülekezeti házzal. Minden igényt kielégítő nagy alapterületű csoportszobák, tágas öltözők, külön alvó helyiség a gyerekeknek, kényelmes kiszolgáló helyiségek a személyzetnek, padlófűtés, óriás ablak frontok, ahol gyorsan utat törhet magának a mosolygó napsugár. Esztétikus gyermekmunkák, színes falak, hívogatják a Zilahi gyerekeket. Óvoda falai között az a gyermekének jutott eszembe: **„Jertek gyerekek, énekeljetek, teremtőnknek, Istenünknek szép dicséretet”**. Óvoda látogatásunkat egy kényeztető ebédrel tették még családiasabbá. Vendéglátóink gazdag délutánt ígértek nekünk. Elkísértek minket Zsibóra Wesselényi szülőhelyére, és megmutatták az ottani arborétum minden kincsét: Pálmaház, akvárium, sárkánykert, kaktuszliget, japánkert melyek minden szeglete fotózásra hívogatta a testvéreket. Hálásak voltunk az időjárásért, és hogy nagy sétát tehattünk az őszbe hajló arborétum kanyargós útjain. Kergetőző megsárgult falevelek és a precízen lenyírt örökzöld bokrok jó barátságban várták az arra sétálókat. A zsibói templomlátogatás után visszatértünk a városba és elvegyültünk az áruházakban. Ötven percünk maradt arra, hogy a lehető legjobban költsük el értékes lei nevezetű pénzünket. Gazdag rakományunkkal egy újabb nap végére értünk, és kényelmes panziónk felé vettük utunkat.

3. nap

Ki korán kel, sóbányát lel mottóval indultunk el a tordai sóbánya felé. Tényleg korán indultunk, mert embert próbáló három órai buszozásra volt szükség, hogy megérkezhessünk Tordára. A sóbánya önmagában megérne egy cikket. A föld alatt 200 méterre európai színvonalú szabadidő központ áll/óriáskerék, csónakázó-tó, ping-pong asztalok, játszóterek, hogy minden odaérkező úgy tisztíthassa a tüdejét, hogy közben egy percet se unatkozzon. Lépcsők, liftek telve emberekkel, félelmetes magasságok, hidak, monumentális belsőtér profi megvilágítással. Minden adott, hogy Európától-Ázsiáig megtöltsék a tordai föld értékes gyomrát. Láttam kínai családot, hallottam angol nyelvet, és csak sejtem, hogy jönnek a világ túlsó végéről is gyógyító levegőért. Miután mi is feltankoltuk a tüdönket, útnak indultunk Budapest felé. Sajnos csak a buszból csodálhattuk meg a látványos Torda-i hasadékot, majd elhagyva egyre kacskaringósabb, szemet gyönyörködtető hegyvonulatok simogatták szemeinket. Narancssárga, vörös, színekre festette ősz anyó a tájat, és a hullámzó hegyvonulatokban, felbukkanó legelők mellé oda-odavarázsolt egy-két legelésző nyáját, dolgukat nem felejtő pásztorokat, lomhán vánszorgó teheneket, hogy véletlenül se felejtjük el, hol is járunk. Igen! - mesébe illő tájakon békés nyugalommal kanyargott a buszunk. Ha festő lennék itt biztos befutó képet festenék.

Még két megállóhely várt ránk **Körösfő** ahol útszéli árusoktól kézi készítésű termékeket vehettünk családtagjainknak, ezzel is meghálálva, hogy elhordozták hiányunkat. **Bánffyhunyadon** pedig egy olyan templomot tekinthettünk meg

melynek díszleteit a hívők kétkezi szőtteseinek tették egyedivé. Fakazettás mennyezete precíz kézzel festett virágmintája jó záróakkordja volt ennek az értékeket fellelő 3 napos utunknak. Minden templom érték, de falai mind mást üzentek, meséltek nekünk. Kulturális értékek felfedezésében sokat tettünk, és újra és újra megerősödhettünk abban, hogy magyarnak lenni büszkeség, és kiváltság. Megtanulhattuk, hogy azt a sok értéket, amivel rendelkezünk kötelességünk megőrizni, továbbadni. Ennek a cikknek a megírásával is arra törekedtem, hogy részleteiben átadhassam és elmondhassam, hogy mennyi kincsrel is rendelkezünk határon túl, s innen. Szívemhez szóló imádsággal zárom útinaplómat, melyet minden magyarnak a szívére helyezett Kölcsey. Ha legközelebb énekeljük sorait,

Túrmezei Erzsébet:

ÚJ ÉVET KEZDÜNK ISTENEM

*Új évet kezdünk ismét, Istenem.
Add, hogy Tevéled töltött év legyen!
Szent jelenléted békességet ad.
Hű karod őriz, segít és megáld.
Hadd legyen évünk új év Teveled!
Új évet kezdünk szolgálatodban.
Szolgáljon Téged ez az év, Uram!
Szívünk szerelmed tüze hassa át,
rólad hitvallást tévő bátorság!
Szolgálat éve legyen ez az év!*

gondoljunk a határon túli testvéreinkre, akiknek még mindig kijut a balsorsból.

*„Szánd meg Isten a magyart,
Kjít vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart, tengerén kőnjának,
Balsors, akjít régen tép, hozz rá víg esztendődt,
Megbűnhődte már e nép, a múltat, s
jövendődt!” ÁMEN!*

Kölcsey Ferenc:

Himnusz /utolsó versszak/

Itt köszönöm meg Mártinak a kollegáim nevében is, hogy részleteiben így összeállította ezt a három napot, felvette a kapcsolatot az érintettekkel és gazdag, élményszerű, közösséget formáló napokat szervezett nekünk. Jó volt együtt!

Szeretettel megírta: Mészáros Kati
2014. novemberében

*Új évet kezdünk, Eléd borulunk,
Együtt szent színed elé járulunk,
Te tudod, látod a jövő titkát.
Hadd vessük hittel minden gondunk rád!
Imádság éve legyen ez az év!
Új évet kezdünk, Győzni Te segélj!
Járj elől mindig, győzelmes Vezér!
Harcba Te küldesz. Erődet Te add!
Láttasd meg rajtunk nagy hatalmadat!
Győzelem éve legyen ez az év!
Új évet kezdünk, Világosságod
járja át szívünk és a világot!
Így vezéreljen hatalmas kezéd
minket a célhoz egyre közelebb,
és fényed éve legyen ez az év!*

Örömnep a Zilah-Ligeti Testvérgyülekezetünkben

„ Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (ApCsel 2,39)

2014. szeptember 21. – A Zilah Ligeti Református Gyülekezetben kicsi gyermeket keresztelnek... Önmagában megszokott esemény lehetne ez egy városi gyülekezetben... És mégis ennek a pillanatnak hatalmas a jelentősége, mert sok-sok gyermek és kisgyermekes család szent áhítattal nézi a kisdedet és a szolgálattévő lelkipásztort.

És a gyülekezet, mely óvodát álmodott és épített, mely hálaadó istentiszteletre gyűlt össze, szeme előtt látja, hogy Isten minden új kisgyermek születésével és e gyülekezetben való megkeresztelésével jövőt kínál a Zilah-Ligeti Református Óvodának és annak a gyülekezetnek, mely magáénak vallja és kebelén „ringatja” ezt az intézményt.

Óvodaavató ünnepség, gyermekbarát épület, ünneplő ruhás felnőttek és gyermekek, izgatottság és öröm, valami kézzel nem fogható, lelki ujjongása sokunknak, hogy íme, sikerült. A 2006 őszén beindult óvoda bővítésének gondolata kedves volt Isten előtt.

Az Istent és a reájuk bízott gyermekeket szerető és szolgálatukat Neki ajánló óvodai dolgozók munkája megáldatott, tanúsítja ezt az a 42 kisgyermek és családjuk, valamint a csodálatos, Galvácsy László zilahi műépítész által megálmodott új óvodai épület, mely a templom udvarán kapott helyet és szeptember 15-én birtokukba is vehették óvodásaink. Az ünnepi istentiszteleten dr. Zalatnay István, a budapesti Erdélyi Gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét, majd a gyülekezet kórusa szolgált és óvodásaink hálaadó éneke is felcsendülhetett. Házigazdaként és óvodavezető lelkipásztorként Oláh Mihály köszöntötte az egyházkerület, egyházmegye valamint az építkezést lehetővé tevő Emberi Erőforrások Minisztériumának képviselőjét és más világi vezetőket.

Gyermekek templomi szereplése az új óvoda avatásán

„Egy lakás értelme nem a bútorok, hanem az érzés, amely eltölti ott az embereket.” - hangzott el a Márai idézet Pölöskei Gáborné, a köznevelési intézményrendszer fejlesztéséért felelős helyettes államtitkár ünnepi köszöntőjében. Az óvodai dolgozók könnyei igencsak megeredtek és Tönkö Levente, a hajdúböszörményi Jó Pásztor Református óvodavezető lelkipásztorának, gyermekekért, családokért és az óvodai alkalmazottakért megszólaló imádsága ideje alatt sem apadtak el. Hiszen a Jó Pásztor testvér-óvoda barátságát,

szeretetét is ajándékba kaptuk az Úrtól, akárcsak a budapesti Betlehem óvodát is. És kaptunk megannyi jó szót, anyagiakat és imádságokat, embereket és történeteket, melyek Isten jóságára és gondviselő szeretetére emlékeztetnek.

Mert az ünneplésbe beleférnek az öröm és a hála könnyei, a sok-sok munka, a szívünkben hordozott és belemart felismerés, hogy *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.”*

Antal Erika óvónő
Zilah-Liget

